

Strony postępowano przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karol Mihal

Strona pozwana: Daňový úrad Košice V

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia art. 4 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Nieopodatkowanie podmiotu prawa publicznego podejmujący działalność jako organ władzy publicznej — Włączenie komorników sądowych wykonujących swoje publiczne funkcje — Bezpośrednia skuteczność

Sentencja

Działalność wykonywana przez jednostkę, taka jak działalność komornika sądowego, nie jest zwolniona z podatku od wartości dodanej z tego tylko powodu, że polega ona na dokonywaniu aktów należących do prerogatyw władzy publicznej. Gdyby nawet w ramach wykonywania jego funkcji, komornik sądowy dokonywał takich aktów, to w rozumieniu przepisów, takich jak te w sprawie przed sądem krajowym, wykonuje on działalność nie w formie podmiotu prawa publicznego, jako że nie jest włączony w strukturę administracji publicznej, lecz w formie samodzielnej działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach wolnego zawodu, a w związku z tym nie przysługuje mu zwolnienie przewidziane w art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

(¹) Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 22 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — M. Ilhan przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-42/08) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 49-55 WE — Pojazdy silnikowe — Używanie w jednym państwie członkowskim pojazdu silnikowego zarejestrowanego i wypożyczonego w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim)

(2008/C 209/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M. Ilhan

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 49–55 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące podatek rejestracyjny należny w chwili pierwszego użycia pojazdu na krajowych drogach publicznych, którego wysokość nie jest zależna od długości okresu korzystania z tych dróg — Nałożenie obowiązku podatkowego na osobę zamieszkałą w tym państwie członkowskim, która wypożyczyła na okres trzech lat zarejestrowany w innym państwie członkowskim pojazd przeznaczony zasadniczo do używania go w pierwszym państwie członkowskim do celów służbowych i prywatnych

Sentencja

Artykuły 49–55 WE stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego uregulowania krajowego jak to będące przedmiotem niniejszej sprawy, na podstawie którego osoba będąca rezydentem jednego państwa członkowskiego lub zamieszkała w nim, która używa głównie w tym państwie członkowskim pojazdu silnikowego zarejestrowanego i wypożyczonego w innym państwie członkowskim jest zobowiązana w chwili pierwszego użycia tego pojazdu na krajowych drogach publicznych pierwszego państwa członkowskiego uiścić podatek, którego wysokość jest obliczana bez uwzględnienia długości okresu obowiązywania umowy najmu tego pojazdu ani długości okresu korzystania z tych dróg.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 Japan Tobacco, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHMI) — Torrefacção Camelo, wniesione w dniu 3 kwietnia 2008 r. przez Japan Tobacco, Inc.

(Sprawa C-136/08 P)

(2008/C 209/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Japan Tobacco, Inc. (przedstawiciele: A. Ortiz López, abogada, S. Ferrandis González, abogado i E. Ochoa Santamaría, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Torrefacção Camelo L^{da}

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 i wydanie wyroku zawierającego odmienne rozstrzygnięcie, w którym stwierdzona zostanie konieczność zastosowania w sprawie zakazu zawartego w art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ i, w konsekwencji, przychylenie się do argumentów przedstawionych przez Japan Tobacco i odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1 469 121;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zarzuca w jego treści Sądowi naruszenie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a w szczególności, postanowień art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia. Wnoszący odwołanie twierdzi, że mimo iż Sąd uznał istnienie powszechnej znajomości znaku wcześniejszego, podobieństwa między występującymi w sprawie znakami i związku między towarami oznaczanymi tymi znakami, zażądał on konkretnego, rzeczywistego i aktualnego dowodu na wystąpienie naruszenia praw do znaku wcześniejszego, podczas gdy, zgodnie ze wspomnianym przepisem, wymagane jest wystąpienie niebezpieczeństwa naruszenia praw do znaku, niebezpieczeństwa odnoszenia nienależnych korzyści z jego odróżniającego charakteru lub niebezpieczeństwa szkodzenia mu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-160/08)

(2008/C 209/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Kellerbauer i D. Kukovec)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie publikując ogłoszenia o udzielanych zamówieniach i udzielając zamówień na usługi w zakresie publicznych usług ratunkowych bez zaproszenia do składania ofert lub w sposób nieprzejrzysty, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyąc na mocy dyrektywy 92/50/EWG ⁽¹⁾ i 2004/18/WE ⁽²⁾ oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług (art. 43 i 49 WE),
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wskazuje, że otrzymała szereg skarg na praktyki w zakresie udzielania zamówień w dziedzinie publicznych usług ratunkowych w Republice Federalnej Niemiec. W skargach tych wskazywano okoliczność, że zamówienia w tej dziedzinie co do zasady nie były przedmiotem zaproszenia do składania ofert, i nie były udzielane w sposób przejrzysty. Zdaniem Komisji ogólnie ograniczona ilość zaproszeń do składania ofert na usługi ratunkowe, które zostały ogłoszone na szczeblu europejskim przez zbiorowości lokalne, odpowiedzialne za zarządzanie publicznymi usługami ratunkowymi (13 ogłoszeń w okresie sześciu lat, przeprowadzonych przez jedynie 11 na 400 okręgów i okręgów miejskich istniejących w Niemczech) jest dodatkową wskazówką praktyki rozpowszechnionej w Niemczech, polegającej na przyznawaniu rzeczonych usług ratunkowych, bez zastosowania się do postanowień dyrektyw europejskich w dziedzinie udzielania zamówień i podstawowych zasad prawa wspólnotowego. Ponadto zamówienia te były przyznawane bez zastosowania środków mających na celu zagwarantowanie odpowiedniej przejrzystości i uniknięcie dyskryminacji.

Poprzez swą praktykę udzielania zamówień Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy dyrektyw 92/50/EWG i 2004/18/WE oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług zapisanych w art. 43 i 49 WE, a w szczególności zakazowi dyskryminacji przewidzianemu w ramach tych zasad.

Zbiorowości lokalne, jako zarządzający usługami ratunkowymi, odpowiadają definicji „instytucji zamawiającej” w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 92/50/EWG i art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE. Zdaniem Komisji jest ponadto bezsporne, że zamówienia udzielane tytułem odpłatnym w dziedzinie publicznych usług ratunkowych są objęte przywołanymi dyrektywami i znacznie przekraczają progi wymagane dla zastosowania rzeczonych dyrektyw. W świetle wszystkich wskazanych okoliczności, rozpatrywane umowy o świadczenie usług powinny być zostać zawarte w trybie procedur wskazanych w dyrektywach i z uwzględnieniem ogólnych postanowień o równości traktowania i niedyskryminacji.